

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

II. Quis possit casus, & sub qua limitatione reservare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

TRACTATUS

D E

CASIBVS RESERVATIS

CAPVT PRIMVM.

Quid sit Casuum Reservatio.

ST restrictio Iurisdictionis à legitimo Superiore indicta Confessariis, per quam restrictionem non valeant aliqua peccata Sacramentaliter absolvere.

Reservatio an liget eam ignorantem?

1. Ex hac descriptione colligitur Primò, etiam eos incidere in Casus reservatos, qui illos esse reservatos ignorant, quidquid nullam afferens rationem videatur, docere Quiranaad. de penis, singul. 111. num. 1. initio, sed multas, ut non efficaces adducens, Ianuarius apud Dianam part. 10. tr. 1. 14. res. 63. Reservatio enim non est pena, cui censè non subiacet, qui illam nescit, sed, ut diximus, est limitatio potestatis Confessoriorum facta, ob bonum publicum, ut scilicet Fideles à peccatis illis reservatis committendis absterantur, dum vident, ea non posse ab Ordinariis Confessariis absolvi, sed solum à Superiores, seu ab illo, cui reservantur.

2. Fateor tamen cum Sanchez lib. 9. de Matrim. d. 32. n. 18. Delugo de pan. d. 20. n. 11. aliisque, interdum reservationem esse penam, quando scilicet Superior prohibet aliquod peccatum, & in ejus odium infligit reservationem. Ponit Sanchez exemplum de peccato ex mala promotione ad Ordines, quod, quia reservatum est à Sixto V. in odium talis peccati, non incurritur ab ignorante ejusmodi reservationem, quamvis is se peccare cognoscat.

3. Quando autem reservatio sit in penam committentis peccatum, quando sit ob bonum publicum limitatio Iurisdictionis, ex verbis Legis est colligendum. Ego censè, ut innuit ibidem Sanchez, semper censèo, reservationem simpliciter factam, esse limitationem Iurisdictionis, regulariter enim sic solent ab Ecclesia reservari casus, & solum tunc censuerim, esse meram penam, quando expresse ex tenore Legis pena esse significetur.

An Pueros.

4. Colligitur Secundò, quamvis pueri ante annos pubertatis, ex sententia probabili, quam nos in Opus. de Comm. c. 4. §. 2. à n. 11. sumus amplexi, propter imperfectionem iudicii, eximantur ab incurfione censurarum, eosdem tamen subiacere casibus reservatis: Nam casuum reservatio est restrictio Iurisdictionis, facta ipsi Confessario, ut dictum est, non verò pueris, multo magis, quia etiam pueris utilissimum est, si per ejusmodi restrictionem à peccatorum gravitate deterreantur.

An Exteros?

5. Colligitur Tertiò, si quis divertat, sive permanenter, sive etiam transeunter in aliam Diocesim, ubi peccatum, quod commisit in sua, est reservatum, non verò in dicta alia, ad quam accedit, probabile valde esse, posse ibi absolvi à Confessario communi. Ita docet Delugo d. 20. de pan. n. 72. Castrop. de pan. p. 13. §. 5. n. 10. Dian.

p. 11. tr. 1. res. 48. Aversa de pan. q. 17. res. 3. aliique contra paucos ab iisdem citatos. Ratio est, quia Confessarius illius Diocesis non habet restrictam suam Iurisdictionem, circa hoc peccatum. Adde Primo, Reum debere iudicari iuxta Leges loci. Adde Secundo nimis fore molestum, obligare Confessarios ad sciendam, quanam peccata sint in alienis Diocesibus reservata. Adde Tertiò, communem praxim.

6. Contra, si quis committat peccatum, quod non est reservatum, non potest absolvi in eo loco, quia ibi Confessario est restricta potestas.

7. Idem dic de Religioso se conferente transeunter de uno Monasterio in aliud, si enim in hoc adsint forte casus reservati, qui non adsint in illo, absolvi à dictis reservatis per Confessarium hujus Monasterii non potest.

Reservatio ante, vel post tuam Confessionem facta, quid operetur?

8. Colligitur Quarto, si Confessionem tui peccati v. g. adulterii, exhibeas hodie, quando adulterium non est amplius reservatum, cum tamen fuerit, quando tu illud commisisti, posse hodie illud absolvi à communi Confessario, quia hodie huic Confessario non est restricta potestas.

9. Contra, si hodie fatearis dictum adulterium v. g. quando iam factus est, casus reservatus, cum tamen ejusmodi non fuerit, quando in illud incidisti; non poteris hodie à communi Confessario absolvi, siquidem hodie Iurdictio illa iam invenitur esse restricta.

CAPVT II.

Quis possit Casus, & sub qua limitatione, reservare.

1. **Q**uod possit Pontifex pro toto Orbe, Episcopus autem pro sua Diocesi, nimis est certum ex Tridentino, & hic quidem etiam respectu regularium non exemptorum; Nam de exemptis dicam mox sigillatim. Denique certum est, Praelatos, eorumdem Regularium, (siquidem hi Iurisdictionem spirituales etiam habent in suos) posse, pro iisdem suis, casus reservare, sed cum limitationibus paulo inferius explicandis.

Reservatio, an debeat esse pro omnibus.

2. Tria nota, Primum, Aversa quaest. 12. de pan. res. 1. & Pellizzarius tract. 6. c. 2. n. 52. citans Suar. & Floronum docent, Episcopum non posse, valide reservare decem, v. g. peccata, pro omnibus suis subditis Sacerdotibus Sæcularibus, & insuper alia decem pro Regularibus, nam ipse debet se æqualiter gerere pro Regularibus, perinde se gerit cum Parochis. Ego de hac doctrina valde dubito. Cur enim ex rationabili causa non possit Episcopus, plus fidere de Sacerdotibus & Parochis, quos forte idoneos, & doctos cognoscit, dando eis

E 4 maiorem

maiores potestatem quam aliquibus Religiosis, de quorum aptitudine forte aliquando dubitet.

An possit esse nimia.

3. Secundum: Si reservatio sit indiscreta, seu nimia, puta cedens in damnum potius, quam utilitatem animarum reddensque usum Confessionis nimis onerosum; peccabit mortaliter reservans, etiam si sit Summus Pontifex. At vero, si fiat ejusmodi de iamento reservatio ab Episcopo, an sit valida? (nam si à Summo Pontifice fiat, validam esse, fateamur omnes) est questio videnda apud De Lugo, d. 20, de poenit. sect. 2, qui postquam attulisset Vaquez docentem, esse invalidam propter verba Trid. sess. 14, cap. 7. asserentis Episcopos, reservare posse casus in salutem, non in destructionem, & Suarium docentem esse validam, quia prædicta Tridentini verba non clare auferunt potestatem ab Episcopo, postquam, inquam, eos attulisset Suarii sententiam approbasset, addit limitationem, dicens, esse invalidam, saltem, quando Parochis diminueretur notabiliter munus absolvendi: sic enim Episcopus moraliter tolleret ab his munus Parochi, quod certe tollere non potest, nisi propter eorum ineptitudinem, vel in poenam; sic ille. Addamus nos, idem debere dici de Regularibus exemptis legitime, & absolute ab Episcopo approbatis: cum enim ab his ex communi sententia, à lib. 5. de poen. cap. 5. §. 4. d. n. 49. nobis dicta, & ex ipse De Lugo de poen. d. 21. §. 3. d. n. 36. confirmata, invalidè, sine iusta causa Episcopus auferat dictam approbationem simpliciter, & absolute datam Regularibus, invalidè etiam notabiliter diminueret. Illud est certum, in dubio, semper præsumendum, esse licitam, validamque reservationem, quia semper præsumere debemus pro Superiore; recurri nihilominus posset ad Superiorem majorem, ut moderationem adhiberet. Lege Suar. de poenit. dist. 29. sect. 4. Instr. Sacram. Cong. apud Quarantam, V. casus Reserv.

An semper sit perpetua?

4. Tertium. Casus ab Episcopis & Prælatibus regularium duobus possunt modis reservari. Primo, per modum legis, seu statuti ut sit communiter in Synodo Diocesana, vel in capitulis Religiosorum, & tunc reservatio durat, etiam post illorum mortem, & donec à successore revocetur, quia lex est ex se perpetua. Secundò, per modum præcepti, seu edicti ab Episcopo, vel Regulari Prælate promulgati; & tunc reservatio spirat, Episcopi, vel Prælati morte, ut est communis doctrina de duratione legis & præcepti. Lege tamen Quintan. de sing. 11. n. 2. qui notat tamen, præcepta Generalis Societatis Jesu, atque adeo ejusdem reservationes, ut etiam communicationes Privilegiorum durare etiam ipso defuncto, vel amoto ab officio, nisi ea revocentur à Successore, idque propter peculiare Societatis Jesu, Decretum, quod fuisse deinde à sequente Generali extensum ad præcepta aliorum Superiorum, ne te prætereat. Lege in Congr. 4. decis. 1. & Congr. 13. & in Congr. 7. Decr. 67. can. 10. & apud Castrop. t. 3. tr. 16. d. 5. p. 9. n. 1. Idem ergo evenire posset in aliis Regionibus, si simile quid in illis esset legitime statutum.

CAPUT III.

Quinam subiaceant Casibus Reservatis.

* Errè non nisi subditi reservatis. Sed adhuc sunt cenodandæ sequentes quaestiones.

An operans ex conscientia erronea?

Commisit quis delictum, v. g. Stuprum, quod non est in ejus Diocesi reservatum, ipse tamen, per erro-

rem, reservatum esse omnino putat, subiacente reservationi?

Respondeo, negativè, Doct. passim apud Avelan. q. 17. sect. 1. Unde is poterit absolvi à quocunque Confessario inferiore, sine necessitate recurrendi ad Superiorem, apud quem est potestas absolvendi à reservatione est in promptu, quia error delinquentis non operatur diminutionem jurisdictionem, quia circa illud peccatum potest Confessarius.

An operans metu.

2. Titius timore mortis, vel alterius gravis metus, occidit, & nunc petit à communi Confessario absolute absolvetur, quod est in Diocesi reservatum? Respondetur, validè absolvi. Ita Grassi de casu, res. l. 1. cap. 13. n. 33. Floron. cas. 4. §. 1. n. 1. 6. Avelan. Bordon. infra l. 1. de excomm. cap. 7. §. 1. n. 1. 6. Avelan. Ratio ducitur ex benignitate Ecclesiae, quæ licet ab excommunicatione cum, qui coactus metu gravis dente in constantem virum, committit peccatum adnexa est excommunicatione, v. g. excomm. cum Clerico (quævis cum peccato) percutitur metu dente in constantem virum, ut tanquam probabile nos sustinemus in lib. de excommunicatione, ut excusatur ab incurfu in casum reservatum. Et ratio videtur esse debet, quia reservatio, ut etiam dicta excommunicatione, sunt odiosa, atque adeo, quando strictè sunt interpretandæ & consequenter, ut intelligantur peccato plenè voluntario, atque sunt ex metu, hæc absolute voluntaria sunt, sunt tamen aliquo modo involuntaria.

An Moniales?

3. Vel quæris de Monialibus exemptis à jurisdictione Episcopi; vel de non exemptis. Priores, puta exemptæ non subiacent, testibus Quint. sing. 26. de poen. Pellizz. de Mon. c. 9. q. 15. n. 14. (docebat olim communis doctrina) casibus reservatis ab Episcopo, quæ subditi nequaquam sunt. Immo aliqui cum Pellizz. de Monial. c. 5. n. 191. probabiliter id extendunt ad ipsas seculares, quæ in Monasterio eorumdem Monialium exemptarum educandæ conservantur. Cum enim quasi domicilium commorentur in loco illo exempti, participare debebunt de exemptione. Adde, sic interpretandam Ecclesiae voluntatem: ut habeant pariter eadem remedia suæ salutis, quæ habent ceteræ, quibus continentur.

4. Contra hanc communem doctrinam, illud nunc dicendum venit in mentem. Notavimus in superius de Sacram. c. 3. §. 2. n. 21. Gregorium XV. statuisse, has exemptas, non alios, quam ab Episcopo approbatos, habere posse in Confessarios. Iam ex hoc sequitur Episcopum posse restringere dictam approbationem, & Confessarium, quem his Monialibus concedit limitare, ne leat absolvere ab hoc, vel illo peccato; quia ratione ipsa Moniales hæc subiacent reservationi Episcopi.

Certè ita nunc esse dicendum, convincit discursus, quare doctrina Pellizz. de Mon. cap. 9. n. 14. & Quintan. de poenit. singul. 26. n. 1. contrarium dicens, vera videtur fuisse ante dictum Gregorii XV. Decretum, non vero postea. Hodie ergo, cum Episcopi semper approbent Confessarios sub restrictione, ne absolvant à reservatione (quando contrarium non expriment) eodem modo approbare præsumunt hos Confessarios Moniales, quamvis exemptarum.

Posteriores vero, id est Moniales non exemptæ subiacent omnibus casibus, quos reservat etiam Episcopus pro tota Diocesi, quia ejus sunt legitime subditi, vel notat idem Pellizzarius. Immo ex praxi communi habetur,